

Miklósi Lajos (1927–2020)

*Öreg erdőm, hiszen mi elmegyünk,
Én is, Te is.
Csak a Ritmus marad,
A Lélek örök, rejtett ritmusa.
Nekem Te adtad, én átadtam másnak.
Öreg erdőm, hiszen mi elmegyünk.
És fittyet bányunk mégis a halálnak!*

Reményik Sándor versében szereplő öreg erdőből kidőlt egy derék tölgy. Az erdő életközössége ugyan örök, de az erdőt szolgáló erdész élete mulandó, és most ő is elmegy a lombhullással. Szép

kort élt meg. A „szeretett Mátra” erdeit szolgálta, szakmai pályafutása sikeres, magánélete rendezett volt. Megértő férj, jó apa, tanító nagypapa, vidám, derűs ember volt. Akit ilyen sokan kísérnek az utolsó útjára, azt sokan becsülhették és szerethették.

Fiatal legényként szülőfalujában, a bükk-aljai Cserépfaluban még Coburg herceg erdejében is szolgált, itt szerette meg a természetet és az erdőt. Esztergomban végzett erdészeti szakiskolát, és gyakorló erdészként 1950-ben a Mátrában, az államerdészet gyöngyöstarjáni üzemegységéhez került. Kemény, embert próbáló idő volt ez, a háború utáni újjáépítés időszaka, állandó átszervezésekkel. Az állami erdőgazdaságok legfontosabb feladata az ország és a bányák fával való ellátása volt. Lajos bácsi még 30–40 kézi fakitermelőt (keresztvágó fűrészszel és fejszével) foglalkoztatott, emellett cserzőkérgert is termeltetett a hazai bőrriparnak.

1951-ben megnősült, családot alapított, és 1958-ban, már a család mellett szerzett erdésztechnikusi oklevelet Szegeden. Ezt követően fahasználati műszaki vezetőnek nevezték ki az Erdőgazdaság Gyöngyösi Erdészeti Osztályánál. Itt nagyszerű szakmai csapat alakult ki Rakonczay Zoltán főmérnök vezetésével, akivel Lajos bácsi és családja jó barátságba került.

A napi munka mellett majálisokat, legendás szilveszteri erdészbálokat szerveztek. A nehézségek ellenére ez az időszak a magyar erdőgazdálkodás legsikeresebb időszakát jelentette. Felszámolták a háború utáni erdőfelújítási hátralékokat, teljesítették a fakitermelési terveket.

A Mátra erdeiben a legmeghatározóbb gép a pöfögő kisvasút volt, mely a munkásokat, valamint a kitermelt faanyag nagy részét szállította az erdőről. A mindennapi taposómalom mellett Lajos bácsi feladata volt a „gépes” fakitermelés bevezetése, a „sómosi” fakitermelők átképzése a motorfűrész technológiára. Akkor, amikor még az a monda járta, hogy az erdészeti technológia legmegbízhatóbb eleme a ló, mert abban nincs egy csavar sem, és így nem romlik el.

Lajos bácsi becsületes, megfontolt, kiváló ember, jó szervező, mindig és mindenkinek önzetlenül segítő erdész szakember volt. Vezetői képességeit felismerve 1968-

ban kinevezték a Mátrafüredi Erdőfelügyelőség élére. Jellemző, hogy az országban 28 helyen létrehozott felügyelőségi vezetők közül ő volt az egyetlen erdésztechnikus.

Vezetőként tudta, hogy az államerdészet felügyelőségnek nem sok dolga lesz, a fő csapásirányt a termelőszövetkezetek és az egyéb erdőterületekkel rendelkező szervezetek jelentették. Sikertől meggyőződnie a sokszor nyakas téveszelnököket erdész szakemberek alkalmazásáról, akik később kiváló munkát végeztek a felügyelőség három megyét érintő működési területén. Sok száz hektár erdőfelújítást, erdőtelepítést és fásítást valósítottak meg Tarnaörsről Bükkészéken át az ózdi kopárokig. Lajos bácsi felismerte az „új idők új szavát”, élére állt a mátrai közjóléti fejlesztéseknek. Sorra születtek a pihenőhelyek az esőbeálló, forrásfoglalások, amiket még napjainkban is láthatunk és használhatunk is.

A felügyelőség a napi munka mellett bázisává vált az OEE Mátrafüredi Helyi Csoportjának. Rendszeressé váltak az egyesületi rendezvények kül- és belföldi tanulmányutak, nívós szakmai rendezvények, ezzel együtt a baráti találkozók is. A Helyi Csoportnak (aminek Lajos bácsi két cikluson át elnöke is volt), közel 100 fős tagsággal ez volt a fénykora.

Nyugdíjba vonulása után a Bükki Nemzeti Park Igazgatóságnál dolgozott tovább. Tudása, tapasztalata nagy segítséget jelentett a Mátrai Tájvédelmi Körzet természetvédelmi irányelveinek kidolgozásában és elfogadtatásában. Tárgyalókészsége, problémamegoldó képessége, emberismerete, rendkívüli empátiája sokat segített abban, hogy a mátrai gyakorló erdészetekkel igen jó szakmai kapcsolat alakuljon ki.

1993-ban végleg nyugdíjba vonult és közölte: „*Eleget szolgáltam én eddig másokat, most már egy nemesebb embert fogok szolgálni, önmagamat*”. Ami persze nem pontosan így alakult, hiszen a mátrafüredi Bene Egyet aktív tagjaként ezután is számtalan mátrai túrára vitte az egyesület tagjait, ismertette meg velük az erdő rejtelmait és szépségét.

Híres volt vendégszeretetéről. Mátrafüredi házuk erdészcsilagos kapuja, mindig és mindenki előtt nyitva állt. Sokan éltek is ezzel a lehetőséggel, jóízú beszélgetéseket folytatva egy-egy pohár bor mellett. 90. születésnapján köszöntésére szinte sorbanállás volt nála.

Életében számos szakmai elismerést kapott: 1978-ban METESZ Díjat, 1986-ban a Munka Érdemrend Ezüst fokozatát. Számára azonban legkedvesebb az OEE technikusoknak alapított Decrett József Emlékérme, amit a 140. Vándorgyűlésünkön, 2009-ben a szakmánk bölcsőjében, a Selmecbánya melletti Szentantaltalban vehetett át, családtagjai jelenlétében.

Vigyük tovább Lajos bácsi hagyatékát, aminek talán legfontosabb üzenete, hogy „mindig kell egy igazi jó csapat”. Ápoljuk hagyományainkat, rendszeresen szervezzünk „külső értekezleteket”, jó hangulatú vágásbesorolásokat, vitatkozó műszaki átvételeket, bel- és külföldi tanulmányutakat, egyesületi rendezvényeket. Találkozunk minél többen személyesen, ne csak az interneten, ne csak a közösségi oldalakon. Akkor talán részünk lehet egy olyan szakmai, emberi életútban, mint tisztelt és nagyra becsült kollégánk, Lajos bácsié volt. A mátrafüredi temetőben a 33. erdészsr lett az övé.

Jókai Mór soraival búcsúzva: „*Ami bennem lélek, veletek megy. Ott fog köztetek lenni mindig. Megtalálsz virágaid között, mikor elhervadnak; megtalálsz a falevélben, mikor lehull; meghallasz az esti barangszóban, mikor elenyészik, s mikor megemlékezel rólam.*”

Lajos Bácsi, emlékedet kegyelettel megőrizzük. Nyugodj békében! Isten áldjon! Üdv az erdésznek!

Szuromi László

(A 2020. október 7-én, a mátrafüredi temetőben elhangzott búcsúbeszéd rövidített és szerkesztett változata.)

